

het bloemenmysterie

Gelijkenis met bestaande situaties en personen is zuiver toevallig

Deel 1

Het is zaterdagochtend. Langs de hemel jagen wolken die lijken op bloemkolen. Het is voorjaar en koud. De eerste vogels komen terug uit het zuiden. Op het tuinpark verzamelen de tuinders zich die hun werkbeurt gaan doen. Ze leveren hun werkkaart in en horen wat ze te doen hebben. Er zijn er die de lanen aanvegen, die de grasranden afkanten, anderen lappen de ramen van het clubhuis. Zij zorgen ervoor dat het er zo verzorgd uitziet.

Ook mensen uit de buurt maken hier graag een wandelingetje. In lunchtijd komen hier veel kantoor mensen om hun benen te strekken.

Roos gaat met schoffel, hark en snoeischaar in een kruiwagen naar een stuk groen dat bekend staat als de wandeltuin. Het is een grasstrook die uitgespaard is tussen de privé-tuinen. Hier groeien wilde bloemen en langs de kant staan heesters die alweer beginnen uit te botten. Roos werkt hier graag. Aan het eind van de ochtend zal een groot deel er weer netjes bijliggen. Ze begint bij de meidoorn, schoffelt de grond eromheen, verzamelt onkruid en doet dat in de emmer die ze ook heeft meegenomen. Ze ziet hoe een merel een worm uit de grond trekt, hoe een heggenmus nerveus door het struikgewas hipt. In de aangeharkte grond verschijnt een roodborst, die nu ook wat van zijn gading vindt. Het is aangenaam rustig. In de verte klinkt de hakselaar die de takken tot houtsnippers vermaalt, een vliegtuig trekt strepen in de lucht.

Roos rust even op een bank dat midden in de wandeltuin staat. Ze verbaast er zich nog steeds over dat er zo dicht bij de stad een groene plek bestaat waar je geen weet hebt van trams, bussen en jankende brandweerauto's.

Roos neemt een slok uit de thermosfles met koffie die ze bij zich heeft, rekt zich uit en loopt naar het volgende stukje dat ze moet doen. Hier staan krokussen en narcissen in een pluk bijeen. Het ziet er kleurig uit, het vlammende paars en het helle geel. Het gezicht van Roos betreft: wie heeft hier met zijn lompe voeten doorheen gelopen? Sommige krokussen liggen plat, een paar narcissen zijn onthoofd. Roos pakt de hark om het geheel wat te fatsoeneren. Ze weet dat er in deze perioden thuislozen zijn die hier een gratis slaapplek zoeken, dat er jongeren zijn die zonder te kijken krijgertje of verstoppertje spelen. Roos schudt het hoofd en probeert wat orde te brengen. Ze schoffelt en harkt, tot haar hark blijft steken. Zou hier nog een boomwortel zitten? Ze kan het zich haast niet voorstellen, zo ver van de hoge bomen die langs de wandeltuin staan. Roos trekt en trekt, tot de hark losschiet.....

Op de Werf, het gedeelte waar de gereedschappen bewaard worden en ook de trekkers worden gestald, staan drie mannen te kletsen. Ze praten over bakken en koken, over Thais eten en appeltaarten. Het zijn steeds terugkerende onderwerpen, want ze zijn lekkerbekken.

Hun gesprek wordt onderbroken door een gil. Ze kijken op, weer volgt er een kreet en een geroep: help! En Roos komt de werf op snellen, bleek en hijgend: een hand!

Deel 2

Door de sluis komen allerlei schepen die de stad in willen. De sluiswachters bedienen de slagbomen en de twee schuifdeuren, die tegelijk bruggen zijn voor de vele fietsers die hier passeren.

Het is echt Hollands zomerweer. Nu eens is de hemel diepblauw, dan betreft de lucht weer en dreigen er zwarte wolken.

het bloemenmysterie

In de zomermaanden is het hier een drukte van belang. Door de sluis komen kano's, sloepen, jachten, maar ook grote schuiten die veelal zand vervoeren.

De beroepsvaart ergert zich nogal eens aan al die kleine bootjes die ook een plaats zoeken. En de eigenaren van de dure jachten kijken benauwd of ze geen averij op zullen lopen.

Vaak staan er mensen te kijken naar het gekrioel in de sluis. En de opmerkingen zijn niet van de lucht. Het spreekwoord dat de beste stuurman aan wal staat wordt hier dagelijks geïllustreerd.

En de botenbezitters laten het gelaten over zich heen komen, in de diepte van de sluis, even tot nietsdoen gedoemd.

Een paar mannen staan tegen het hek geleund dat om de sluis is geplaatst.

Het is een favoriete plek om een praatje te maken en de opmerkingen gaan meestal over de vrouwen die de boten aan moeten meren, terwijl manlief interessant aan het roer staat, meestal grijs en met een flinke embonpoint. Dan wringt een enorme schuit zich tussen de plezierboten door. Dat is nog eens sturen! De schippersvrouw weet met een paar ervaren manoeuvres het logge gevaarte precies op de goede plek te leggen. De mannen aan de kant kunnen hun ontzag niet verbergen

- die kan er een houtje van! zegt de ene
- ik geef het je te doen, zegt de tweede
- is zij de rode pimperl? vraagt de derde
- de grote pimperl, bedoel je, zegt de vierde

En hij wijst op de naam die op een houten bord staat naast de kajuit

- Wat een vreemde naam!
- Toch doet het me ergens aan denken, zegt de eerste die zeeman is geweest
- Een paar jaar geleden is er iets vreemds gebeurd op een schuit met die naam
- Het is de naam van een wilde bloem, hij werd vroeger gebruikt als bloedstelpend middel, hij werd wondkruid genoemd

De laatste spreker is een gedrongen man met de nek van een rugbyspeler en het gezicht van een buitenman. Hij stelt zich voor als Kommer, gewezen politie-inspecteur.

- En dat is de heer Wel, oud-collega, wijzend op een magere man die net komt aanlopen
- Vertel eens, wat was er met die boot?

De zeeman, een bonk van een kerel, gaat er eens lekker voor staan:

- Ruim twee jaar geleden is er hier achter (en hij wijst met een duim richting het meer) op het tuinpark een lijk opgegraven. Ze hebben nooit kunnen ontdekken wie het was, en wat er was gebeurd, maar deze schuit had er iets mee te maken
- Weet jij daar iets van, Kees?
- Ik meen me vaag iets te herinneren van een illegale lozing

Dan valt hen pas de penetrante geur op die uit een pijp op het vooronder komt.

Deel 3

Het tuinpark heeft een huisje dat oud-tuinders voor een week kunnen huren. Het wordt het jubileumhuisje genoemd omdat het ter ere van een jubileum door vrijwilligers op het tuinpark is gebouwd en ingericht. Het is een tijdje geleden totaal vernieuwd en het ziet er met het bruine hout en het vegetatiedak knus en bijdetijds uit.

In het gezellige tuintje zitten oud-inspecteurs Kees Kommer en Kees Kwel te praten. Ze hebben jaren samengewerkt bij de afdeling criminaliteit en waren onafscheidelijk. Het publiek noemde ze Kommer en Kwel. Ze hebben samen heel wat zaken opgelost.

Wie herinnert zich niet de moord met de bijenkast of het lijk zonder oren?

De kranten hebben vol gestaan met verslagen van hun onderzoek naar de verdwijning van mooie Nel en de diefstal van het zilveren peper- en zoutstel.

Nu hebben ze zich vastgebeten in het mysterie van het lijk dat twee jaar geleden op het tuinpark bij toeval werd ontdekt. Het jubileumhuisje was vrij en het bestuur heeft ze alle vrijheid gegeven. Als ze eindelijk de waarheid maar boven water krijgen. Nog steeds worden tuinders ongerust als ze hun lapje grond omwoelen of omspitten.

- heb je nog iets gevonden in het archief, Kom?
- Ik weet dat Boonstra de leiding had van het onderzoek.
- Dat was toch een bijtertje, die liet zich niet snel afschepen.
- Maar hij heeft niets kunnen ontdekken.

het bloemenmysterie

- Geen familie, vrienden, die navraag deden?
- Zelfs de identiteit is onbekend. De patholoog schrijft dat het lijk al een jaar in de grond zat. Wel is bekend dat het een man was van ongeveer 40 jaar oud en dat hij dure kleren droeg.
- Geen sieraden, horloge, portefeuille?
- Niets van dat al.
- Er is dus twee jaar geleden hier een man gevonden die een jaar tevoren is gestorven, waarvan we niet weten wie hij is. Hoe is hij overleden?
- Hij had een ingeslagen schedel – er was kennelijk een spade gebruikt.
- We moeten dus op zoek naar gebeurtenissen van minstens drie jaar geleden. Hoe pakken we dat aan?
- Het gewone werk: zoeken naar krantenberichten. Misschien is wat in de pers verschenen. Zouden ze hier verslagen van vergaderingen hebben?
- Van het bestuur bijvoorbeeld.
- Ik zal ernaar vragen. Ga jij dan op jouw manier naar roddels speuren?
- Zoals je weet heb ik hier een tuin gehad. Ik ken nog een aantal mensen. Ik zal naar de klaverjas avond gaan, op woensdag een praatje maken op de Werf, daar tref ik vast mensen die hier vier jaar geleden ook waren. En niet te vergeten de zaterdagochtend, dan is het altijd druk.
- Wellicht kun je dan een reconstructie doen.

Kommer steekt een sigaartje op, komt moeizaam uit zijn stoel. De jaren beginnen te tellen. Met stramme benen loopt hij om het huisje heen. Peinzend kijkt hij naar het logo van het tuinpark dat op de zijwand is bevestigd. De zonnebloem heeft een groen hart en felgele blaadjes, door een tuinder ontworpen en door een andere tuinder nauwkeurig uitgezaagd.

Langzaam loopt hij door de laan naar de ingang van de wandeltuin. Op een bord zijn buisjes bevestigd waarin bloemen zijn gestoken. De namen staan erbij. Wie zorgt daar nu weer voor? Er zijn hier veel mensen met liefde voor al wat leeft.

Maar één figuur had er minder eerbied voor, een paar jaar geleden.....

Deel 4

Margriet rommelt zo'n beetje in haar tuin. Hier en daar haalt ze een geel blad weg.

Ze pakt de schoffel uit de schuur en verwijdert onkruid. Zal ze het gras maaien? Nou nee, dat hoeft nog niet. Het weer is aangenaam, de zon bereikt alweer de hortensia's die haar tuin van die van de burenscheiden. Hoewel burenscheiden... ze ziet eigenlijk alleen maar een vrouw. Die er nu ook is, trouwens.

Ze zit achter in de tuin een boek te lezen.

Margriet heeft de pest in. Het is zo'n dag dat alles tegen zit. Ze helpt vaak in de kantine en vanmorgen heeft ze gehoord dat de koelmachine weer in storing is. Dat is nu al de zoveelste keer en steeds kunnen ze hele dozen kroketten en ijs weggoien.

Maar dat is nog niets vergeleken met een paar jaar geleden toen er steeds dingen verdwenen, nu eens pakken koffie, dan een doos suikerklontjes, koeken, chips.

Margriet is er onrustig van en ze heeft zin in een praatje. Ze loopt naar het hek van de lezende buurvrouw en roept: - stoor ik?

De buurvrouw heeft lang, donker haar, dat ze in twee dikke vlechten draagt.

Haar huid is lichtbruin en ze heeft een haast indiaans gezicht. Ze is verdiept in haar boek maar als ze opkijkt staan haar ogen vriendelijk. Margriet praat makkelijk en al gauw hoort ze dat haar buur Begoña heet en dat ze de tuin al drie jaar heeft. Margriet kijkt bewonderend naar een paar heesters die ze niet kent en vraagt waar je die kunt kopen.

- die zul je hier niet zo snel vinden.
- hoezo?
- ik heb een tijd in Brazilië gewoond en daar heb ik wat stekjes meegenomen.
- wat goed dat ze het hier doen!
- Ja, het geeft me het gevoel dat ik daar nog een beetje ben.
- Was het prettig daar?
- Ja, maar mijn man overleed en toen ben ik teruggegaan.
- Ach, en heb je daar geen familie?
- Nee.
- Dat komt niet veel voor, expats uit Brazilië!
- Ik weet het niet, ik heb daar iemand gekend die ik later hier tegenkwam.
- Werkelijk? En wie was dat?

het bloemenmysterie

- Geen idee, ik heb hem een keer aangeschoten tijdens de werkbeurt maar hij deed erg schichtig en probeerde later niet samen met mij te werken.
- Wat vreemd! Een domme man zeker?
- Nee, integendeel, hij was bioloog en scheikundige en had belangrijk werk in de parfum-industrie. Ik weet niet waarom hij er is weggegaan en de laatste tijd heb ik hem ook hier niet meer gezien.

Ze praten nog een tijdje, dan gaat Monique terug naar haar tuin. Wat zijn er toch verschillende types tuinder! Maar dat maakt het ook wel levendig.

In de laan staat een man achter een kruiwagen. Hij heeft een overall aan en een slappe hoed op. Het is zaterdag en hij heeft net zand gehaald. Hij kijkt naar de weglopende Margriet en de lezende Begoña. Heeft hij hun gesprek gehoord? Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd, tilt aan de handvaten en vervolgt zijn weg. Op de kruiwagen staat met rode letters een nummer.

Deel 5

Elke vrijdagavond wordt er op het tuinpark geklaverjast. Het is het favoriete spelletje van Kommer. Tegen achten meldt hij zich bij de grote zaal waar een heleboel tafeltjes staan opgesteld. De organisator heeft een bak met nummertjes die aangeven aan welke tafels gespeeld gaat worden. Kommer heeft hem gevraagd bij iemand aan te mogen schuiven die al lang een tuin heeft en als de drive begint zit hij bij een krasse oudeheer die Tijmen heet en twee pittige dames, Iris en Erica die heel ervaren de kaarten schudden en delen. Ze zijn alle drie vaste bezoekers en heel geroutineerd.

Het wordt een genoeglijke avond, met Tijmen die bedaard en verstandig speelt, Iris die accuraat de punten noteert en Erica die bij iedere moeilijke uitkomst zegt: vooruit, de dood of de gladiolen!

Als Kommer vragend kijkt legt Tijmen uit dat de uitdrukking bij de Romeinen betekende: of sterven of geëerd worden. Wielrenners roepen het ook, in plaats van: alles of niets.

Tijmen komt duidelijk uit het onderwijs.

Hoewel Kommer al lang speelt heeft hij moeite het tempo te volgen. Elk foutje wordt afgestraft, waarbij de dames grossieren in pinnige opmerkingen en Tijmen sussend optreedt. De mooie mars van Kommer kunnen ze wel waarderen. Als de drie ronden zijn gespeeld, waarbij steeds van partner werd gewisseld, zijn de dames duidelijk de winnaars. Uit de luidsprekers schalt meezingmuziek en de zaal ziek blauw van de rook. Tussen de ronden worden bestellingen opgenomen en bedrijvige leden van de kantinecommissie brengen fris, bier en 'iets sterkers' rond. Ook worden er lootjes verkocht voor de tombola aan het eind van de avond.

Het wachten is op de uitslag en ondertussen wordt gekraakt. Kommer weet door bluffen en uitgekookt spel de anderen te imponeren en ze willen best wat verhalen kwijt over de tuin. Als Kommer ze voorzichtig vraagt of tijdens de klaverjasavonden weleens iets geeks is gebeurd komen ze wel los. Ach, het gaat eigenlijk altijd hetzelfde, niet iedereen kan tegen zijn verlies.

- Je kunt erop rekenen dat de ouwe Kersebloem zo dronken wordt dat hij omvalt en Daisy zingt het hardste mee met de smartlappen.
- Ome Tulp krijgt gegarandeerd ruzie over een gemiste mars.
- Je kunt er vergif op innemen dat Anemoon de loterij wint, die heeft zo'n geluk!
- Kommer ziet, dat Tijmen stilvalt, alsof hij zich wat vaag meent te herinneren. Maar pas als de prijzen zijn verdeeld en de loten op zijn, en de dames zich met vriendinnen in een hoekje terugtrekken, kan Kommer hem rustig ondervragen.
- Ik meen dat u wat meer wist dan de dames over een gebeurtenis hier?
- U bent van de politie, is 't niet?
- Vroeger ja,
- Tja, ik weet niet of het tuinpark niet in een negatief daglicht plaatst, maar.....

De groeven in het gerimpelde gelaat worden nog dieper, maar uiteindelijk slaakt hij een zucht en begint te vertellen:

het bloemenmysterie

- Het was een jaar of drie geleden dat we hier een kerst klaverjastoernooi hadden. Heel gezellig en het is altijd heel druk. We kregen allemaal een glas glühwein aangeboden en we hieven het glas voor... een toast op... Ja, waarvoor ook weer?

Hij vervalt weer in gepeins en maakt een gekwelde indruk.

- Nou ja, dat ben ik vergeten, maar we schalden door de zaal de naam van.....
- En toen?

't Is gek maar iedereen raakte versuft en toen overdreven vrolijk, iedereen begon te dansen en toen was het over, ineens... Ik kwam met een koppijn thuis! Ik weet nog dat mijn vrouw kwaad was dat ik teveel gedronken had, maar dat was helemaal niet zo.

Deel 6

Zaterdagochtend stapt Kwel de winkel binnen. De Winckel van Schinkel is de naam van de enige winkel die het tuinpark nog heeft. Vroeger was er ook een groentewinkel, een melkslijter, een bakker, maar dat is lang geleden. Nu worden hier allerlei producten verkocht die met de tuin en het tuinieren te maken hebben. Schroeven, harken, potgrond en niet te vergeten gasflessen. Het is weer zo'n aparte afdeling op het tuinpark, met zijn eigen sfeer, zijn eigen roddels. De vaste medewerkers drinken er koffie, meestal met iets erbij. Kwel komt voor de roddels, maar hij komt terecht in een heftige discussie over een royement. Het is lastig om een onwillige tuinder weg te krijgen, maar als je niet betaalt.....

De man, die alles weet van de waarde van de tuinhuisjes, is aan het woord:

- 't Is toch te gek dat er tuinders zijn die de boel zo verwaarlozen? Je kunt het huisje haast niet meer zien, zo overwoekerd is het. Ze zijn nu met een werkploeg bezig om die jungle op te ruimen. Mij benieuwen hoe het huisje er bij staat. Het zal wel niet veel meer opbrengen. Hij veegt over zijn vervaarlijke snor, bijna briesend van verontwaardiging. En er zijn er zoveel die hier graag willen zitten. Ik ga er nu heen.

Kwel vraagt of hij mee mag lopen.

Onderweg krijgt hij van alles te horen over de keuring van de huisjes, over de fundering, de vloeren, de dakbedekking. Het duizelt Kwel als hij hoort wat je hier allemaal moet doen.

Het tuinhuis staat op een afgelegen plek, zo afgelegen als maar kan op dit tuinpark. De tuin staat vol met blauwe bloemen aan gevlekte stelen, overwoekerd door hedera.

Een stel mannen is bezig een groene wildernis te slechten. Er ligt al een manshoge stapel takken en bladeren bij het hek. Een van de mannen wijst op een kas die uit het groen tevoorschijn is gekomen. Er zit een stevig slot op. Er is ook een lid van het bestuur van het tuinpark bij en die geeft toestemming het slot te forceren. Kwel heeft maar weinig tijd nodig om te beseffen dat het hier niet pluis is. Hij fluistert het bestuurslid iets in het oor en die knikt. Ze manen iedereen weg te gaan om geen schade te veroorzaken. Kwel belt Kommer op en die verschijnt in een mum van tijd.

Kwel wijst op een stel pijpen

- Is dat wat ik denk, een verwarmingssysteem?
- Laten we die kleine vragen. De 'kleine' is een oudgediende op het park; hij weet alles van motoren, machines. Als er iets gerepareerd moet worden: hij kan het. Vroeger zat hij 'in de centrale verwarming'.

Al snel staat ook hij in de kas, bekijkt het verwarmingsapparaat en kruipt in de richting waar de leidingen heen lopen.

- Wel heb ik van mijn leven! Hoe heeft die gozer dat voor elkaar gekregen? En waar haalt hij de energie vandaan?

Ze volgen de toevoerpijp die in de sloot verdwijnt. Daar in het vogelbos moet het zijn. Het vogelbos is een deel van het natuurgebied waar het tuinpark in ligt.

Kommer en Kwel inspecteren het tuinhuis. Hoewel het al twee jaar leeg staat ziet het er picobello uit. Er zijn ijzeren hekken voor de hardhouten ramen en de deur heeft zo'n goed slot dat ze alleen binnen kunnen komen door aan de achterzijde een ruitje in te slaan. Het huisje is zo goed als leeg...

het bloemenmysterie

Deel 7

Kommer en Kwel maken een wandeling rond het tuinpark. Het is een frisse zondagmorgen, de wind staat strak uit het oosten. Ze zijn naar de eerste uitgang gelopen, vlak bij het jubileumhuis. Vóór hen is het parkeerterrein, erachter zien en horen ze de snelweg, links en rechts loopt de Riekerweg als een lint langs het tuinpark. Ze wandelen over het voetpad, langs de hoofdingang, langs knotwilgen tot aan de derde ingang. Hier ligt het bruggetje dat op 1 april is geplaatst. Het is keurig geschilderd in de winterperiode. Hier zijn parkeerplaatsen voor invaliden.

- Je zou zeggen dat hier niemand iets kan doen dat niet opgemerkt wordt.
- Maar blijkbaar hoef je niet met iedereen om te gaan.
- Overall heb je eenlingen die zich van niets aantrekken.
- Gelukkig zijn er ook veel mensen die veel tijd steken in het tuinpark.
- En die iedereen kennen.
- Toch heeft de eigenaar van dat huisje jarenlang een geheim leven kunnen leiden.
- Door hoge heggen rond de tuin.
- En zonder nieuwsgierige burens.
- Maar hij moet toch contacten hebben gehad, hij heeft waterstanden doorgegeven, baggerbriefjes ingeleverd, hij heeft tot vorig jaar het tuingeld betaald.
- Stond hij ingeschreven?
- Ja, maar met een postbusnummer. De postbus is pas geleden opgezegd.
- Vreemd.

Ze kuieren langs de asfaltweg en bekijken rustig de vele huisjes die aan de Westsingel staan, komen langs het gemaal en bereiken het Nieuwe Meer, dan lopen ze door het Vogelbos tot ze aan de Zuidsingel weer huisjes zien.

- Hier kwam de pijp op uit.
- Laten we zien of we hem kunnen volgen.

Met een stuk hout wroet Kommer in de grond en stuit op de buis die verder door het vogelbos loopt. Nu ze het weten, kunnen ze hem volgen. Hij komt uit bij het Nieuwe Meer, afgesloten door een klep. Ze lopen terug...

- Denk je dat hierdoor olie is gepompt?
- Zou kunnen.
- Moet je dit eens zien!

Kwel heeft een overwoekerde kast gevonden en drukt er aan alle kanten op. Hij trekt er een balk uit die aan de overkant in een uitsparing past.

- Simsalabim! Het begint steeds interessanter te worden.

Ze duwen de balk weer terug en lopen door het bos naar het Nieuwe Meer.

- Handig dat hier allerlei schepen voorbijkomen.
- We moeten wel proberen te ontdekken wat zo waardevol is dat deze investeringen zin hadden.

Kommer en Kwel wandelen, diep in gedachten, langs het Nieuwe Meer. Links, in het vogelbos, hoor je het wiet-wiet van een boomklever, het lachen van een groene specht. Rechts zwemmen futen en meerkoetjes terwijl een aalscholver op een dukdalf wijd uitgespreid zijn vleugels droogt. Dit is het pad waar heel vogelend Nederland een kijkje is komen nemen toen hier de groene reiger werd ontdekt. Soms werd het arme beest wel door dertig fotografen omringd.

Nu is het stil en ze kuieren tot ze aan een aanlegsteiger komen waar een boot ligt afgemeerd. Ze kijken elkaar aan: de grote Pimpernel! Net op dat moment verlaten een man en een vrouw met hun hond de boot en wandelen in de richting van het tennispark.

- Die gaan vast een patatje halen bij het Schinkeltje.
- Zullen we een kijkje nemen?
- Blijf jij maar hier, zegt Kommer en gaat aan boord.

het bloemenmysterie

Deel 8

Op het tuinpark is ook een bibliotheek. Of, zoals de tuinders zeggen: de bieb. Honderden boeken en strips staan op netjes geordende boekenplanken. Tuinders schenken hun uitgelezen exemplaren en andere tuinders lenen ze weer. Het is een drukbezochte plek en de vrijwilligers die hier de scepter zwaaien weten veel van allerlei onderwerpen.

Vooraf in de zomermaanden als veel tuinders 'wonen' en alle tijd hebben om te lezen gaan de boeken van hand tot hand. Hier is de televisie eens niet de baas!

Kwel gaat een kijkje nemen in het aardige huisje op de hoek van het centrale grasveld. Kwel heeft een plant meegenomen uit de tuin van het huisje dat geruimd is. Hij heeft van tevoren een afspraak gemaakt want de bibliotheek is niet altijd open. De mevrouw van de bibliotheek heet Viola. Ze is heel vriendelijk en neemt alle tijd om hem te helpen. Kwel laat de plant zien.

- Ik ben erg benieuwd wat voor een plant dit is.
- Komt hij van dit tuinpark?
- Jazeker, er stonden tientallen in de tuin van.....
- O, zeker bij het geruimde huis!
- Nieuwtjes gaan snel hier.
- Dat zou je denken! Ik denk dat iedereen alles over iedereen weet. Het is moeilijk iets voor de anderen verborgen te houden.

Kwel begint erg veel bewondering te krijgen voor de grote onbekende en wordt steeds nieuwsgieriger naar zijn geheimen. Het moet een uitzonderlijk goede organisator geweest zijn. Ze gaan de kasten na en maken een stapel van de boeken waarin ze wat zouden kunnen vinden. Viola houdt erg van bloemen en laat zien welke ze in haar eigen tuin heeft.

In de boeken met inheemse planten staan geen soorten die ook maar lijken op de plant die Kwel bij zich heeft. Vooral de vreemd gevlekte bladeren stellen hen voor een raadsel. Als Kwel ten einde raad het idee oppert om dan maar iemand uit Wageningen te vragen, bladert Viola een oud, beduimd boekje door. Het gaat over de bloemenrijkdom van het Amazonegebied.

- Kijk eens! zegt ze en Kwel buigt zich over het plaatje dat ze aanwijst.
- Dat lijkt er wel erg op, zegt ze. Haar ogen beginnen te twinkelen en ze krijgt een blos van opwinding.
- Samen lezen ze: dit is een afbeelding van de blauwe panterbloem. Hij komt voor in het gebied van de Orinoco-indianen. Vroege reizigers hebben hem beschreven als een kwalijk riekende plant waarvan de zaden giftig waren. De Indianen persten sap uit de zaden en gebruikten het om hun pijlpunten giftig te maken. Gebruik van de zaden is dodelijk, of in kleine hoeveelheid bedwelmend.
- En dat hier op het tuinpark! Ik word er bang van. Viola rilt vol afschuw.
- Zijn hier weleens hennepplanten ontdekt?
- Vast wel, maar van excessen heb ik nooit gehoord.
- En papavers?
- Jawel, maar nooit zoveel dat het loont.

Kwel bekijkt het boekje met andere ogen. Zou het van de geheimzinnige tuinder zijn geweest? Op het eerste blad staat een naam die een belletje doet rinkelen.

- Mag ik dit een tijdje lenen?
- Jawel, dan noteer ik het.

De naam van Kwel wordt ingeschreven in het grote uitleenboek. Ze babbelen nog wat tot Kwel afscheid neemt en haar bedankt. Hij steekt het voetbalveld over en wordt bijna overreden door de gemotoriseerde grasmaaier, waar een oude man als een coureur mee rondkart, wolven gras opwerpend. Kwel roept wat naar hem maar de oude hoort het niet.

Ons Buiten Kontakt - Juni 2008

Kommer en Kwel zijn een paar weken met vakantie. Weg uit het jubileumhuisje. De trouwe lezer hoeft zich geen zorgen te maken, het onderzoek gaat door. Kommer heeft een huisje aan de Loire gehuurd, waar zijn vrouw heerlijke ragoûts maakt en de oud-inspecteur dagelijks zit te vissen. Het mysterie van de vermoorde tuinder laat hem niet los, maar hier, in de schaduw van zijn grote voorbeeld Maigret kan hij wellicht tot nieuwe gedachten komen, om later met een schone lei te beginnen.

het bloemenmysterie

Ook Kwel heeft zich op zijn hobby gestort: het speuren naar vogels. Hij is met het vliegtuig naar Zuid-Spanje afgereisd, waar hij in korte broek en met tropenhelm door het nationaal park van Doñana dwaalt, met kijker en telescoop in zijn rugzak. Zal hij de scherpe blik gebruiken om het mysterie op te lossen? Zal hij de warme gevoelens voor Viola kunnen weerstaan?

Samenvatting van het voorafgaande:

Op een tuinpark wordt tijdens de zaterdagse werkbeurt een lijk gevonden.

Het onderzoek naar de identiteit van de dode loopt vast en het dossier over de gebeurtenis belandt op de stapel: onopgeloste zaken. Op verzoek van het bestuur van het tuinpark proberen twee oud-inspecteurs van de Amsterdamse politie de zaak weer los te trekken. Het zijn Kees Wel en Kees Kommer, die we voortaan Kommer en Kwel zullen noemen. Ze nemen hun intrek in het jubileumhuisje. Zo leren ze het tuinpark kennen en ook alle geruchten die de ronde doen.

Zoals Begoña die hier een lotgenoot uit Zuid-Amerika zag, het roesmiddel dat tijdens het kerstklaverjassen in de glühwein zat.

Kommer en Kwel horen van het huisje dat wegens royement geruimd wordt, en waar allerlei geheimzinnige zaken speelden. Ze doen onderzoek naar een pijplijn door het vogelbos en bezoeken stiekem het binnenvaartschip "de grote pimpernel".

Waar zal dit alles toe leiden? Is er een dader, komt het tot een nationaal schandaal?

In de OBK's van februari, maart, april en mei 2008 kunt u het nog eens nalezen zodat iedereen weer bij de les is als in juli het mysterie zijn eindfase ingaat.

Wordt vervolgd.....

Deel 9

Het is maandagavond, het bestuur van het tuinpark vergadert. De bestuurskamer is een deel van het verenigingsgebouw, waar de administratie, de boekhouding zetelt.

Kommer en Kwel treffen elkaar op het terras voor het verenigingsgebouw. Ze zien er fit en gebruikt uit. Kwel vertelt over de flamingo's die hij in Zuid-Spanje heeft gezien. Hij spreidt zijn armen om te tonen hoe groot de roofvogels waren. En Kommer spreidt zijn armen om aan te geven hoe groot de vissen waren die hij heeft gevangen.

Ze gaan langs de bouwtechnische commissie die rumoerig over allerlei technische zaken praat en betreden de bestuurskamer. De voorzitter introduceert Kommer en Kwel. Hij legt uit dat hij contact met de oud inspecteurs heeft gezocht om het raadsel van de vermoorde man in de siertuin op te lossen. Vooral de dames van de werkgroepen op zaterdag morgen hebben angst zich naar afgelegen gedeelten van het tuinpark te begeven. Alle inlichtingen uit de ledenadministratie en de verslagen van de vergaderingen zijn aan de heren ter beschikking gesteld. Hoever staat het onderzoek?

Kwel neemt het woord:

- We hebben veel hulp gehad van onze oud-collega's bij de recherche. We mochten alle rapporten over de vermoorde in de siertuin inkijken, maar helaas was dat onderzoek doodgelopen. Twee doden zou je dus kunnen zeggen, ha ha.

De serieuze gezichten van de bestuursleden brengen hem weer terug bij de werkelijkheid.

- Toch vonden we in het sectierapport een interessante opmerking, vervolgt Kwel zijn relaas.
- Ondanks de walgelijke lucht die het slachtoffer verspreidde, werd een zoete geur opgemerkt, die de onderzoekers duizelig maakte, maar waarvan ze de herkomst niet konden ontdekken.
- Verder kregen we informatie van de politie van Sao Paulo. Het betrof een verdwenen Nederlander. Zijn naam is Paardeblom. Hij had in Brazilië een auto verkocht aan een landgenoot. Die was ermee in een ravijn gereden, waarbij de wagen was ontploft. De politie zoekt nog steeds naar de juiste toedracht. Wij denken dat Paardeblom de identiteit van de ander heeft aangenomen en als Asterman hier een tuinhuis heeft gekocht. In Brazilië werkte hij als chemicus bij een firma die geuren ontwikkelt. Hij was er een wat vreemde, excentrieke, maar geniale onderzoeker. Hij heeft het geheim ontdekt van de zaden van de blauwe panterbloem en een grote hoeveelheid ervan gestolen uit het laboratorium daar. De zaden, of liever de stof die je eruit kunt destilleren, hebben verschillende werkingen. Geconcentreerd is het dodelijk, verdund is het bedwelmend en nog meer verdund heeft het een verjongende werking. Hij kreeg het voor elkaar hier de bloemen te kweken in een door olie verwarmde kas en de zaden eruit te halen.

het bloemenmysterie

Nu neemt Kommer het woord:

- Onze speculaties werden wel een beetje vergezocht, maar je zou je kunnen voorstellen dat Asterman de zaden voor heel veel geld wist te verkopen. Hij heeft veel investeringen kunnen doen. Geld wekt jaloezie op zoals u weet. Zeker is dat iemand hem de opbrengst niet gunde. Ik vraag u deze informatie voor u te houden, zodat niemand achterdochtig kan worden.

De bestuursleden knikken, ze beloven te zwijgen.

Maar er is hier nog nimmer iets geheims besproken dat niet de volgende dag al op straat lag.

En misschien rekenen de speurders daar wel op, wie weet....

Deel 10

Woensdag is de dag van de werkploeg.

Of het nu regent of waait, of het sneeuwt of ijzelt, steeds zijn er zo'n 15 man aanwezig. De meeste zijn gepensioneerd en gebruiken de kennis van hun oude vak voor de tuin. Ze doen allerlei werkjes: de toestellen van de speeltuin nakijken, hakselen, ergens een boom kappen of snoeien, grasmaaien, trekkers nakijken, elektrische bedradingen aanleggen, lassen, zagen in de zaagloods, waterproblemen oplossen, schilderen, noem maar op.

Bij het koffie drinken komen alle problemen van ons land aan de orde, de politiek, voetbal, vooral voetbal. Hier kunnen met gemak vijf betere trainers van Ajax en het Nederlands elftal gevonden worden. Vaak, als er iemand jarig is, is er wat lekkers bij de koffie. Het drinken en het kaarten beginnen 's middags pas, na de chocolademelk. Het kakelt naar hartenlust door elkaar. Het is belangrijker dat je wat zegt, dan dat er naar je wordt geluisterd.

Vandaag is Margriet er ook. Ze vult de voorraden bij samen met een ander lid van de kantinecommissie. Ze wachten op de vrachtwagen die elke week nieuwe verfrissingen brengt.

Kommer zit op een afstand glimlachend toe te kijken. Er zijn veel mensen nodig om zo'n tuinpark te laten draaien.

Een beetje apart zit een forse man met een pet op. Hij heeft echte glimoogjes.

Hij is degene die hier vrijwel elke dag is. Iedereen kent hem en hij kent iedereen. Kommer, die al net zo gezet is, spreekt hem aan en stelt zich voor.

- Zijn al de gebouwen hier altijd open?
- Ben je raar, alles kan op slot, anders waren we zo alles kwijt
- De hekken ook?
- In het zomerseizoen, van april tot oktober, staan de hekken open. In de winter alleen maar van 9 tot 5. En alleen de hoofdingang. We hebben een ploeg die opent en sluit.
- Alweer een ploeg!
- Jawel, maar het zijn vaak dezelfde die de taken doen.
- Wat ik wil vragen: is het makkelijk om aan sleutels te komen
- Volgens mij niet. We hebben een sleutelplan met gecertificeerde sleutels voor de belangrijkste gebouwen hier. De winkel en het clubgebouw hebben een alarm.
- Dus als er iemand hier inkomt, moeten jullie hem kennen
- Ja, alle sleutelbezitters zijn geregistreerd.

Kommer kijkt bedenkelijk, zou er een vrijwilliger?.....

- Raakt er weleens iemand zijn sleutels kwijt?
- Ach, dat gebeurt weleens, maar dan vinden we ze altijd weer terug. Ik ken niemand die al zijn sleutels kwijt is. En namaken lukt niet, heb ik me laten vertellen.

Margriet heeft de opmerkingen gehoord en komt erbij zitten.

- Het zou wel verklaren dat we weleens spullen kwijtraken. Het is nooit veel, maar toch....
- En dan die bedwelmende wijn tijdens het kerstklaverjassen, zegt Kommer.
- Hoe weet u dat nou? We houden het graag stil. Ik zou niet weten wie.....

Deel 11

We zijn weer terug op de werf. Het is één van die zeldzame zaterdagen dat het prachtig weer is, het is een heerlijk frisse voorjaarsdag, de vogels piepen en krassen en gorgelen en kwinkeleren dat het een lieve lust is. De jonge blaadjes ruisen in een zacht windje. Het is heel druk, iedereen die werkbeurten te doen heeft wil nu wel vegen en schoffelen. Het is lastig iedereen een zinvol werkje te geven en er is bijna geen materiaal meer in de loods. Trekkers rijden af en aan en iedereen put zich uit in snedige opmerkingen.

het bloemenmysterie

- En, Roos, ga je weer een lijk ontdekken?

Ook de drie die hun nieuwste recepten uitwisselen. Er moet een band worden geplakt en een bladhark gerepareerd. Iedereen werkt opgewekt en vindt alle tijd om de laatste nieuwtjes uit te wisselen.

- Heb je gehoord dat die twee mannen in het jubileumhuis al heel wat hebben ontdekt over dat lijk?
- Hoezo? Van wie hoorde je dat?
- Het zijn maar geruchten, ze schijnen in de vergadering van het bestuur te zijn geweest om dingen uit te leggen. Die man, het lijk zeg maar, heeft hier een mooi handeltje opgezet.

Op dit moment klinkt er een verschrikkelijke knal en even later zien ze donkere wolken boven de bomen verschijnen. Het komt uit de richting van het meer. Niet lang daarna ruiken ze een scherpe geur van brand en diesel. Even is het stil, maar dan horen ze roepen. Overal gooien tuinders hun gereedschap neer en drommen ze bij elkaar. Eén van de mannen op de werf springt op zijn fiets en snelt naar de eerste ingang. Daar staat Kommer al, die achterop springt om zo snel mogelijk bij de oever te zijn. Daar staan tientallen mensen opgewonden te roepen en te wijzen.

Vijftig meter uit de wal is een schip tegen een dukdalf gebotst. Blijkbaar is de olievoorraad geraakt, weggelopen en in brand geploft. Een vlek brandende olie verspreidt zich om het schip.

Veel scheepjes van de nabijgelegen werven komen nieuwsgierig naderbij, maar een politieboot waarschuwt ze niet dichterbij te komen.

Kommer zegt, half voor zich uit:

- Zo'n einde had ik niet verwacht.

De werfmeester kijkt hem vragend aan.

- Heeft dat met het lijk te maken?
- Ik denk het wel, nu zal het raadsel wel snel opgelost zijn.

Meer laat hij niet los en hij raakt in een onhoorbaar gesprek met Kwel, die er buiten adem bij is komen staan. De werfmeester gaat terug en brengt verslag uit, ook van het weinige dat Kommer heeft gezegd. Veel tuinders verzamelen zich hier en de wildste verhalen doen de ronde.

Eén weet met zekerheid te zeggen dat alles duidelijk wordt tijdens de voorjaarsvergadering.

- Ach, je kletst, hoe kom je daar nou bij?
- Ik zou er maar bij zijn als je alles wilt weten.
- Zeker een tactiek om eens veel mensen op de vergadering te krijgen!
- Nou, ik ga er zeker heen.
- Dat wil ik niet missen!

Deel 12

De grote zaal van het verenigingsgebouw is stampvol. Niet alleen zijn alle stoelen bezet, aan de zijkant hangen en staan tientallen tuinders in afwachting van wat komen gaat.

Het is een mooie ruimte, bijna rond, met simpele versieringen en geschilderd in smaakvolle kleuren. Alles gebouwd en onderhouden door vrijwilligers.

Op het toneel staat een tafel met bordjes waar de namen van de bestuursleden op staan. In het midden van de zaal staat een microfoon opgesteld zodat een ieder die wil, zijn vragen kan stellen. Boven is de geluidsinstallatie, waar de band wordt gestart om alles op te nemen voor het verslag.

De voorzitter introduceert de heren Kommer en Kwel, en verklaart hun aanwezigheid. Ze zitten op de stoelen van de genodigden.

- In dit bijzondere geval, zullen we de loop van de vergadering enigszins wijzigen, zegt de voorzitter. Als eerste punt bespreken we het geval van de dode in de siertuin. Ik hoef er verder niet veel over te zeggen. We weten allemaal waar het over gaat. Ik geef het woord aan de heren.

Kommer loopt naar de microfoon. Hij is niet onder indruk van de grote menigte, hij heeft zoveel meegemaakt. Als hij in de microfoon kucht om te zien of hij het doet, wordt het doodstil in de zaal.

- Beste mensen, begint Kommer, ik zal het zo kort mogelijk houden.

Hij kijkt in het rond. Alle gezichten zijn naar hem toegekeerd. Bij de deuren staan onopvallend een paar breedgeschouderde mannen, met gezichten zoals je bij escortes van hoge heren ziet.

- De dode, die door Roos is gevonden, werd doodgeslagen. Ik zal u de details besparen. Hij bleek hier een tuinhuis te hebben, maar niet onder zijn eigen naam. Hij was in Brazilië achter het

het bloemenmysterie

geheim gekomen van de blauwe panterbloem, en kweekte die hier in een vernuftig ingerichte kas. Olie voor de verwarming kwam door een leiding die op het Nieuwe Meer werd gevoed door een olieboot. Die boot is afgelopen zaterdag verongelukt. Er was een uiterst specialistisch laboratorium in verborgen. Daar werden de zaden van de bloem geperst en na een ingewikkeld procedé verwerkt tot een medicijn dat het verouderingsproces tegengaat. Heel veel geld waard. De olieboot, de Grote Pimpernel geheten, ging met het medicijn tot aan Zwitserland waar het werd toegepast in speciale klinieken.

- Asterman deed alles zelf, en hield het geheim. Hij deed proeven, zoals de test met de glühwein. Hij had overal sleutels van, die hij zelf namaakte. De sleutelbeheerder hier is een paar dagen zijn sleutels kwijt geweest, zei niets en vond ze weer terug
- De organisatie die het medicijn verkocht, had geen contact met Asterman. Als hij de zaden maar in de sluis overhandigde, ging alles vanzelf.
- Het persen van de zaden gebeurde op het schip dat de olie in Zwitserland afleverde. Het ging om heel veel geld en dat wilde een ander ook wel hebben. En dat is hem fataal geworden.
- Wie was die man of vrouw, die ook wel een paar miljoen op de bank wilde hebben?
- Was het Begoña, die hem kende in Brazilië. Nee, zij was het niet. Er is geen bewijs dat ze hem ooit heeft bezocht.
- En ook de bekende daklozen die hier weleens inbreken kunnen het niet zijn geweest.
- Nee, het moet iemand zijn die een tuin heeft of regelmatig op het tuinpark komt. Een ander zou te veel opvallen. Het moet iemand zijn die het geheim van Asterman heeft kunnen ontdekken en die regelmatig in de buurt van zijn tuinhuis kwam. Hij is zo slim en gewetenloos dat hij snel in de gaten had wat een goudmijn hij op het spoor was gekomen. Bijvoorbeeld de klusjesman van een stokoude tuinster.....
- Achter in de zaal ontstaat wat beweging, een magere man probeert uit de vuisten van een bewaker te blijven. Hij rent de zaal door naar voren, springt op het toneel en verdwijnt achter de coulissen.
- In de zaal ontstaat een onuitsprekelijke opwindung, de deuren worden opengegooid en iedereen stormt naar buiten, gereed om de verdachte te grijpen. Als de man als een opgejaagd dier achter de Nishut dreigt te verdwijnen, steekt de dagelijks beheerder, met een lachje zijn been uit en grijpt hem met zijn stevige vuist in het nekvel.
- Spartelen helpt niet, vriend...

Γελοῖκενισ μετ βεσταανδε σιτυατιεσ εν περσονεν ισ ζυιπερ τοεπαλλιγ

R
D V D
B

het bloemenmysterie

Het Bloemenmysterie is geschreven door 2 tuinders van Ons Buiten en voor het eerst geplaatst als feuilleton in het Ons Buiten Kontakt van 2008. Dit was het verenigingsblad van tuinpark Ons Buiten welke maandelijks verscheen. Vanaf februari t/m augustus 2008 zijn steeds 2 delen geplaatst, met uitzondering van juni toen Kommer en Kwel op vakantie waren.

Naast een spannend verhaal geeft het bloemenmysterie ook een leuke inkijk in wat er leeft en speelt op de tuin en het is geschreven met een knipoog.

Neemt u daarom de eerste zin van het bloemenmysterie ter harte.

Gelijkenis met bestaande situaties en personen is zuiver toevallig